

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: B. M.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, t. č. v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, se sídlem Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zastoupeného Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile house – Karolinská 654/2, 186 00 Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 7, 170 34 Praha 7, adresa pro doručování Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 7. 2016, č. j. OAM-55/LE-LE05-ZA16-2016,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. OAM-55/LE-LE05-ZA16-2016, e. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, ust. § 13, ust. § 14, ust. § 14a a ust. § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.
2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný v předmětném řízení porušil ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, ve spojení s ust. § 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), a následněm spojení s čl. 4 směrnice Evropského parlamentu a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Rady ze dne 13. 12. 2011, č. 2011/95/EU (dále jen „kvalifikační směrnice“). Správní orgán byl povinen při aplikaci ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, respektovat základní zásady správního řízení vyjádřené v ust. § 2 až § 8 správního řádu. Především pak zásadu individualizace správního řízení a správního rozhodnutí v souvislosti s povinností zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, o jehož právech bylo rozhodováno. Veškeré takto zjištěné podklady, jež vedly správní orgán k vydání napadeného rozhodnutí, měly být v napadaném rozhodnutí uvedeny a řádně odůvodněny ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutečnostem. Žalobce dále upozornil, že správní orgán nepostupoval eurokonformním způsobem při samotné aplikaci ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, poněvadž nezohlednil požadavky vyplývající z čl. 4 kvalifikační směrnice. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. 6 Azs 50/2003, a rozsudku ze dne 21. 12. 2005, sp. zn. 6 Azs 235/2004, konstatoval, že jsou-li dány skutečnosti, na jejichž základě lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o azyl došlo, nebo by mohlo dojít a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak musí správní orgán tyto skutečnosti v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o azyl. Žadatel o azyl nemá povinnost prokazovat své pronásledování jinými důkazními prostředky než svoji vlastní věrohodnou výpověď. Je naopak povinností správního orgánu, aby v případě pochybností shromáždil důkazní prostředky, které vyvracejí nebo zpochybňují věrohodnost žadatelovi výpovědi. Důkazní břemeno je tedy v řízení ve věci mezinárodní ochrany směřováno ve prospěch žadatele a nedostatek důkazů proto nemůže být přičítán k jeho nevěrohodnosti nebo účelovosti. Žalovaný správní orgán tak porušil povinnost vykládat si ustanovení zákona o azylu eurokonformním výkladem, když řádně nezohlednil všechny azylově relevantní skutečnosti, které žalobce v průběhu správního řízení tvrdil a konzistentně uváděl, aniž by k nim provedl adekvátní důkazní prostředky.

3. Žalobce se nad rámec výše uvedeného domnívá, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení právního předpisu, konkrétně ust. § 12 a § 14a odst. 1 a 2 písm. b) a d) zákona o azylu, neboť vydané rozhodnutí považuje za nezákonné a nesprávně posouzené. Prvním důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu byla obava z pronásledování ze strany ukrajinského silně nacionalistického hnutí Pravý sektor, neboť z dostupných informací od žalobcovy rodiny zjistil, že rusky mluvící občané případně občané hlásící se k ruské národnosti se stávají hlavními cíly útoků. Dalším důvodem pak byla obava z nutnosti nastoupit do armády a účastnit se tak bojů na východě Ukrajiny. Správní orgán dospěl k závěru, že vyhýbání vojenské službě nemůže být samo o sobě důvodem pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Nicméně se již nezabýval situací žalobce, která by mu hrozila, pokud by vojenskou službu v zemi původu nenastoupil. Nenastoupení vojenské služby je na Ukrajině považováno za trestný čin. Možnost jejího splnění alternativním způsobem neexistuje. S ohledem na skutečnost, že žalobci při návratu do země původu hrozí v případě neudělení azylu nebo doplňkové ochrany uvěznění, bylo povinností správního orgánu vyhodnotit podmínky, za kterých by byl tento trest odnětí svobody vykonán. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva je patrné, že musí existovat spojitost mezi uváděným důvodem zbavení svobody na straně jedné a místem a režimem zajištění na straně druhé. Podmínky zajištění nesmí být v první řadě neslučitelné s čl. 3 Evropské úmluvy, který zakazuje mučení a nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Uvedl-li žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu, že byl povolán k výkonu vojenské služby, kterou však nechce nastoupit, bylo nezbytné, aby se správní orgán zabýval otázkou jeho obavy z uvěznění. To však správní orgán neučinil. Obava ze špatného zacházení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v ukrajinských věznicích byla naprosto reálná a prokazatelně vystižena v monitorovací zprávě Evropského výboru pro zabránění mučení a nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze dne 29. 4. 2015, kde bylo poukázáno na přeplněnost vazebních zařízení a absenci účinného vnitrostátního prostředku nápravy, v případě stížností. Žalobce nabyl přesvědčení, že obava ze špatného zacházení byla opodstatněná a správní orgán se jí měl řádně zabývat. Tím, že tak neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou, pro kterou je nutné hodnotit napadené rozhodnutí jako nezákonné. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a podanou žalobu považuje za nedůvodnou. Z informací, které žalovaný shromáždil, nevyplývá, že by se ukrajinské státní orgány dopouštěly diskriminačního jednání vůči ruskému obyvatelstvu nebo jej jinak perzekuovaly. Žalobce uvedl, že se obává skupiny Právý sektor, přičemž doposud s touto skupinou nebyl v žádném kontaktu. Eventuální potíže pouze vyvozuje z převzatých informací. V případě, že by se žalobce po svém návratu do země původu dostal do kontaktu s členy Právého sektoru, může nepochybně požádat o pomoc příslušné státní orgány, které veřejně deklarují ochranu národnostních menšin žijících na území Ukrajiny. Dalším důvodem podání žádosti pak byla žalobcova obava z povolání do armády. Povolání do armády je nutné chápat jako občanskou povinnost, která je státy uznávána za naprosto legitimní. Její výkon tak nemůže být vnímán jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Ukrajina je rozdělena na dvacet čtyři administrativních oblastí, přičemž zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou z nich. Žalobce pochází z Charkovské oblasti, která sice sousedí s Luhanskou a Doněckou oblastí, ale zmíněná zhoršená bezpečnostní situace se této oblasti potažmo města Charkov netýká, jelikož je vzdálena dvě stě kilometrů od kontaktní linie. Žalobcem uvedené skutečnosti tak nespádají pod výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany případně doplňkové ochrany. Žalovaný dále poukázal na zjevně účelové jednání žalobce, který o mezinárodní ochranu požádal až po šestiletém nelegálním pobytu poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z výpovědí žalobce, jím doložených informací a informací které shromáždil sám žalovaný v průběhu správního řízení. Žalovaný se domnívá, že postupoval v souladu s právními předpisy a nikterak nezkrátil žalobce na jeho právech. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu postoupeného žalovaným, konkrétně z poskytnutých údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 2. 5. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že se narodil dne 13. 8. 1980 v bývalém Sovětském svazu. Posledním místem pobytu byla Charkovská oblast, město Charkov. Je pravoslavného vyznání, bez politického přesvědčení, ruské národnosti se státní příslušností Ukrajina. Je schopen se dorozumět ve třech jazycích, konkrétně ruském, ukrajinském a českém. Je svobodný a má dvě nezletilé děti, se kterými se nevidá. Žalobcova rodina i nadále žije ve městě Charkov. Ukrajinu naposledy opustil v 2013 autobusovým spojem z Kyjeva do Prahy. Na území České republiky poprvé přicestoval v létě 2005 na turistické vízum a následně v roce 2008 na pracovní vízum. V roce 2010 pobýval na území Španělského království. V současnosti již žádným vízem nebo povolením k pobytu v jiných státech nedisponuje. Jeho zdravotní stav je v pořádku a toto je jeho první podaná žádost o mezinárodní ochranu v České republice nebo jiném státě. Důvodem podání žádosti, byla obava z probíhajícího ozbrojeného konfliktu, díky kterému panuje na území celého státu nestabilní bezpečnostní situace. V zemi původu vystupuje skupina Právý sektor, která útočí na ruské obyvatelstvo, přičemž státní orgány se jí bojí a nikterak proti ní nezasahují. Dalším důvodem pak byla obava z nuceného nástupu do armády.
9. Ze správního spisu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral zprávu OHCHR o stavu lidských práv na Ukrajině, zprávu UNHCR o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině, zprávu organizace Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina, výroční zprávu Amnesty International 2015/2016, výroční zprávu organizace Human Rights Watch 2016, zprávu organizace Amnesty International „Trest smrti“, a dále pak byly vyžádány informace od Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Všechny zde zmíněné podklady vystihují probíhající ozbrojený konflikt na východě země.
10. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
11. V ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Po zevrubném prostudování tvrzení žalobce, které uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. na Ukrajině, vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobce byl členem nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobce sám výslovně uvedl, že se nikdy nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Tomuto závěru soudu o tom, že žalobci nesvědčí důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu ostatně koresponduje skutečnost, že žalobce v žalobě výslovně nenamítal, že mu tento důvod svědčí. Navíc sám žalobce ve správním řízení výslovně uvedl, že on sám a ani nikdo z jeho rodiny nebyl členem žádné politické strany. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani žalobcovu snahu upozornit na eventuální ohrožení ze strany tamní skupiny Pravý sektor, se kterou dosud on ani nikdo z jeho rodiny nepřišli do kontaktu.
15. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobce dovodil, že u žalobce nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobce neuvedl a ani v rámci správního řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobci na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu vážná újma uložním nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě jeho návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobce rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil. Soud na tomto místě směrem k žalobci zdůrazňuje, že pokud bude dodržovat platné zákony země, tak mu žádné problémy v zemi původu ze strany ukrajinských státních orgánů nehrozí.
16. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobci v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Ukrajině, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

azyly. Dále nelze nezmínit, že z informací o žalobcově zemi původu nevyplývá, že by ukrajinskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

17. Žalobce spatřoval důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že mu v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí povolání do armády. K tomu soud konstatuje, že z judikatury soudů vyplývá, že obecně není možné požadavek státu na brannou povinnost považovat za nelegitimní, naopak její odmítání nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, a to ani v případě, že by dotčená osoba mohla být pro nenastoupení ke službě nebo dezerci trestána (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, který je dostupný na www.nssoud.cz). Požadavek na vojenskou službu tak sám o sobě v rozporu se základními lidskými právy není, a to ani v případě, že by byl její výkon spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.
18. Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 09. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LP TP, lze za nenastoupení vojenské služby na Ukrajině uložit trest 2 – 5 let nepodmíněného odnětí svobody, ovšem pouze v případě, kdy si povinná osoba převezme povolávací rozkaz. K tomu soud poznamenává, že takto vymezená trestní sazba zcela odpovídá obdobným trestům ukládaným jinými státy, včetně České republiky (srov. např. trestný čin nenastoupení mimořádné služby v ozbrojených silách dle ust. § 373 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, dle něhož lze obviněnému uložit trest odnětí svobody v rozmezí 1 – 5 let). Žalobce si však dosud žádný z doručovaných povolávacích rozkazů nepřevzal a reálné nebezpečí mu tak nehrozí. Nelze rovněž nezmínit, že na Ukrajině rovněž došlo ke znovuzavedení tzv. alternativní služby namísto přímého výkonu branné povinnosti, zejména s ohledem na náboženské důvody brance – žalobce se proto může služby v armádě zprostit i zákonem předpokládaným způsobem, aniž by byl za nenastoupení k branné povinnosti trestán. Soud proto uvedenou námitku žalobce jako nedůvodnou zamítnul.
19. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
20. Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem dne 5. března 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)